

Specielt vedrørende spørgsmålet om afprøvning af kernevåben udtalte Mr. Dulles, at USA forsøgte at finde frem til en fremgangsmåde, hvorpå det farlige radioaktive nedfald ved sådanne prøver blev begrænset mest muligt med det formål at gøre kernevåbnene til effektive forsvarsvåben. Han oplyste, at USA ville indbyde FN til at sende observatører til en forestående afprøvning af Amerikas atomvåben.

Mr. Dulles vægrede sig ved at tro på, at Sovjetunionens øjeblikkelige forkastelse af de vestlige nedrustningsforslag af 29. august 1957 var udtryk for en endelig stillingtagen. Han henviste til, at Sovjetunionen oprindeligt i 1954 havde forkastet forslaget om oprettelse af en international atomenergiorganisation, men at denne senere alligevel var blevet ført ud i livet. Udviklingen i nedrustningsspørgsmålet ville måske forme sig tilsvarende.

Under en gennemgang af forholdene i det mellemste østen fremhævede Mr. Dulles den farlige situation, der var opstået som følge af Sovjetunionens våben- og teknikerhjælp og politiske støtte til de mellemøstlige lande. Specielt gav situationen i Syrien i øjeblikket anledning til bekymring, idet Tyrkiet var stillet over for en voksende militær trussel. Han henviste til, at præsident Eisenhower i en tale den 7. september 1957 havde omtalt situationen i Syrien og herunder bl. a. havde udtalt, at det var hans hensigt om nødvendigt at benytte sig af den bemyndigelse, der var givet ham af De Forenede Staters kongres den 9. marts 1957 (Eisenhowerdoktrinen).

Sovjetunionens udenrigsminister, *Gromyko*, udtalte indledningsvis, at atmosfæren ved indledningen af 12. plenarforsamling var mere lovende end den, der havde hersket under den forrige plenarforsamling. Han kritiserede den vestlige politik som udtryk for en styrkens politik med det formål at holde verden „på krigens tærskel“ og fremkom herunder med en række angreb på såvel NATO- som SEATO-pagten.

Hr. Gromyko fremhævede Sovjets fredspolitik, hvis formål han karakteriserede som fredelig sameksistens med alle andre lande. I denne forbindelse foreslog han, at udformningen af en deklARATION om principperne for fredelig sameksistens mellem stater blev optaget på plenarforsamlingens dagsorden.

Under gennemgangen af nedrustningsspørgsmålet omtalte hr. Gromyko de sovjetiske forslag om en delvis nedrustning. Han kritiserede vestmagterne for at følge den taktik i nedrustningsdrøftelserne, at de først svarede på et sovjetisk forslag ved at erklære det acceptabelt i princippet, hvorefter forslaget blev gjort afhængigt af opfyldelsen af en række uacceptable betingelser og således reelt blev reduceret til intet. Han fremhævede den sovjetiske opfattelse, at der burde opnås enighed om en deklARATION gående ud på, at staterne gav afkald på brugen af alle kernevåben; en sådan forpligtelse kunne begrænses til f. eks. en 5-årig periode. Han kritiserede i øvrigt vestmagterne for i deres forslag at lægge al for megen vægt på kontrolspørgsmålet. For så vidt angår prøveekspllosioner med kernevåben udtalte han, at dette spørgsmål burde behandles særskilt, og foreslog en aftale på følgende grundlag:

1. at prøveekspllosioner skal ophøre fra 1. januar 1958 for en periode af to til tre år,
2. at staternes opfyldelse af denne forpligtelse skal overvåges af en international kommission, som skal aflægge beretning til sikkerhedsrådet og plenarforsamlingen,
3. under den nævnte internationale kommission skal der på basis af gensidighed oprettes kontrolposter på Sovjetunionens og De Forenede Staters territorier samt i Storbritannien og i britiske områder i Stillehavet, herunder Australien.

I denne forbindelse foreslog hr. Gromyko, at spørgsmålet om en suspension under international kontrol af prøver med atom- og brintvåben blev optaget på plenarforsamlingens dagsorden som et nyt punkt.

Under gennemgangen af situationen i mellemøsten henviste hr. Gromyko til de sovjetiske forslag om, at De Forenede Stater, Frankrig, Storbritannien og Sovjetunionen afgiver en erklæring om afkald på brug af magt i dette område og på indblanding i landenes indre anliggender.

For så vidt angår Ungarnsspørgsmålet udtalte han afslutningsvis, at jo hurtigere diskussionen omkring dette spørgsmål ville ophøre, jo bedre ville det være for De Forenede Nationer og for fredens sag.